

บันทึกธรรมโสฬส

"ข้อคิด..สะกิดธรรม"

Uthong Udomsub Meditation

บันทึกธรรมภาคปฏิบัติ

โดย นาย พุฒิเศรษฐ์ จงสกุล

อุทยานธรรมพระพุทธรูปอุ้มทองอุดมทรัพย์

ต.พักทัน อ.บางระจัน จ.สิงห์บุรี

www.uthong-udomsub.com

คำนำ

หนังสือ "บันทึกธรรมโสฬส เล่ม ๑" เป็นหนังสือเล่มแรกในนาม "อุทยานธรรม พระพุทธรูปคู่ของอุคตมทรัพย์" ได้รวบรวมจาก Facebook: "บันทึกของฉัน" ซึ่งญาติธรรมได้ขอให้บันทึกข้อธรรมทั้งหลาย ที่ได้บรรยายแต่ผู้ปฏิบัติธรรม ณ "เรือนธรรมโสฬส" อุทยานธรรมพระพุทธรูปคู่ของอุคตมทรัพย์ จึงได้เริ่มรวบรวม บันทึก ๙ เรื่องแรกนี้ เป็นหนังสือเล่มแรก ตั้งชื่อว่า "บันทึกธรรมโสฬส เล่ม ๑"

ทั้งนี้ ได้จัดขนาดตัวอักษรใหญ่ให้อ่านง่าย สบายตา จัดรูปเล่มให้สะดวกต่อการอ่าน และ/หรือ พิมพ์เผยแพร่ฯ ตามลิงค์ด้านล่าง

http://www.uthong-udomsub.com/dhamma-U1_9Nov12.pdf

บุญกุศลใดๆ ณ อุทยานธรรมฯ จิตผู้ปฏิบัติธรรม และทุกกิจกรรม
สาธารณประโยชน์ ขอส่งผลเป็นความสุขใจ สุขกาย อุคตมทรัพย์ แต่ทุกๆท่าน ครับ

ขอเจริญในธรรม

๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕

พุดมิเศรษฐ์ จงสกุล

อุทยานธรรมพระพุทธรูปคู่ของอุคตมทรัพย์

ต.พักทัน อ.บางระจัน จ.สิงห์บุรี

www.uthong-udomsub.com

สารบัญ

บันทึกธรรมภาคปฏิบัติ

	หน้า
๑. ชีวิตสุดท้ายใน ๗ วัน..??	๒
๒. ดอกบัวไม่บานพร้อมกัน..แม้เกิดจากกอกเดียวกัน..??	๔
๓. สุข-ทุกข์ (บุญ) เกิดที่ใด..??	๖
๔. จองจำ..จิต	๗
๕. ชำระกาย..ชำระจิต	๑๐
๖. ทำบุญ ไม่ติดบุญ..??	๑๑
๗. ถ้าม-ตอบ เรื่องการสวดมนต์..??	๑๔
๘. นิमित/ความฝัน วิธีแก้..??	๑๙
๙. ถ้าม-ตอบ ทำไมต้อง ละความดี..??	๒๔

คัดลอกจาก Facebook: พุทธิเศรษฐ์ จงสกุล “บันทึกของฉัน”

บันทึกโดย นาย พุทธิเศรษฐ์ จงสกุล

อุททยานธรรมพระพุทธรูปอุทของอุดมทรัพย์ ต.พักทัน อ.บางระจัน จ.สิงห์บุรี

www.uthong-udomsub.com

๑. ชีวิตสุดท้ายใน ๗ วัน..??

ภายหลังทราบข่าวญาติธรรมป่วยโรคมะเร็ง...จิตเกิดสภาวะธรรม ดังนี้
“ มีคำถามว่า...หากเราต้องตายใน ๗ วัน เราจะทำอะไร ??? ”

๑. ทำงานอย่างหนัก.. จะได้ไม่ต้องเหลือไว้ให้ใครทำ
๒. หาเงินให้มากๆ.. จะได้ร่ำรวย
๓. กินอาหารอร่อยที่สุด.. เพราะจะไม่ได้กินอีก
๔. อยู่กับคนที่เรารักที่สุด.. เพราะเราต้องจากไป
๕. บอกสิ่งที่อยากบอกที่สุด (สั่งเสีย).. เพื่อไม่เป็นกังวล
๖. ร้องไห้.. ให้มากที่สุด.. เพราะเสียใจ
๗. หัวเราะ.. ให้มากที่สุด.. เพราะจะไม่ได้หัวเราะอีก
๘. ใช้เงินให้มากที่สุด.. เพราะจะไม่ได้ใช้อีก
๙. หาที่สงบที่สุด.. เพื่อต้องการจากไปอย่างสงบ
๑๐. พบปะญาติมิตรให้มากที่สุด.. เพื่อกล่าวคำ..ลา
๑๑. ไปเที่ยวให้มากที่สุด.. เพราะจะไม่ได้เที่ยวอีก
๑๒. ไปเล่นให้มากที่สุด.. เพราะจะไม่ได้เล่นอีก
๑๓. ไปทำบุญ.. เพื่อจะได้สบายใจ
๑๔. เก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋า.. เตรียมตัวพร้อมตาย

- ๑๕. รักษาโรคให้หาย.. จะได้สบายใจ
- ๑๖. ไปทำสิ่งที่ชอบที่สุดในชีวิต
- ๑๗. แต่งตัวให้.. สวย-หล่อ-หอมที่สุด.. เพื่อจะได้สบายใจ
- ๑๘. หาสถานที่ตายที่สวยงามที่สุด
- ๑๙. สร้างชื่อเสียงให้ดังที่สุด
- ๒๐. ..(แล้วแต่คิด/ทำ)..???

ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดๆ จะถูกอ้างอิง ก็ด้วยตามกิเลสใจตัวเองทั้งสิ้น เพราะเราไม่เคยหยุดตามกระแส..ใจ (กิเลส) ชีวิตของทุกคนต่างก็เลี้ยงอยู่ใน ๗ วันนี่ (วันอาทิตย์, วันจันทร์, วันอังคาร, วันพุธ, วันพฤหัสบดี, วันศุกร์ และวันเสาร์) แล้วจะมาประมาท คิดอะไรอยู่ล่ะ !!

...นินทา..โกรธ..โลภ..หลง..หวัง..กังวล..ยึดมั่น..พยายาม..อิฉาวิชา..
กันทำไม...???

ผมก็ต้องตายภายใน ๗ วันนี่แหละ ท่านผู้อ่านก็ไม่เกิน ๗ วันนี่ (วันอาทิตย์, วันจันทร์, วันอังคาร, วันพุธ, วันพฤหัสบดี, วันศุกร์ และวันเสาร์) ไม่ต้องไปหาหมอดู เพราะ.. **ไม่มีใครเลย..ที่ไม่ตายใน ๗ วันนี่**

จึงขอเชิญชวนคุณๆ ทุกท่านมา หยุดทวนกระแส..ใจ (กิเลส) ..มาคิดดี..พูดดี.. ทำความดี..(ทาน).. สัจธรรม (ศีล).. หยุดจิต (ภาวนา).. ให้จิตสงบเย็นกันเถอะ..

จงอย่าประมาทเลย...ฯ

บันทึก ๕ มีนาคม ๒๕๕๒

โดย: พุทธิเศรษฐ์ จงสกุล

อุทยานธรรมพระพุทธรูปอุทุมมทรัพย์ อ.บางระจัน จ.สิงห์บุรี;

www.uthong-udomsub.com

๒. ดอกบัวไม่บานพร้อมกัน..แม่เกิดจากกอเดียวกัน..??

เมื่อกอบัวเติบโตงอกงามมาโดยลำดับๆ ในหนองน้ำนั้น เราต่างเฝ้ามองดู การเติบโตของกออื่นๆ บ้างเติบโตอย่างช้าๆ บ้างเติบโตอย่างรวดเร็ว สายก้านบัว พันธุ์ระหว่างกอ เพื่อแย่งหาอาหารให้กอของตนอย่างเพียงพอ ครั้นได้เวลาแทงดอก ก็ออกมากบ้าง น้อยบ้าง แตกต่างกันไป ดอกที่ออก จากกอก่อนก็พุ่งขึ้นเพื่อให้พ้นน้ำ ดอกที่ออกจากกอทีหลังบ้างก็อยู่ใต้น้ำ ดอกที่ตูม อยู่ใต้โคลนตมก็ยังคงรอโอกาสในการพ้นจากเปลือกโคลนตมต่อไป ดอกบัวที่พ้นน้ำแล้ว ย่อมบานรับแสงอาทิตย์ไปก่อนใคร แล้วบานค้างไว้ ร่วงโรยราไปตามกาลเวลาที่ผ่านไป

เป็นธรรมชาติที่บัวแม่กอเดียวกันแต่บานไม่พร้อมกันฉันใด บัวที่บ้านพ้นน้ำ แม้ปรารถนา ให้บัวใต้น้ำและบัวที่อยู่ใต้โคลนตม ให้โผล่ขึ้นพ้นน้ำบานรับ แสงอาทิตย์ไปพร้อมๆ กัน ก็ไม่สามารถฝืนกฎธรรมชาติซึ่งยังไม่ถึงเวลาของบัว เหล่านั้นๆ ได้ แม้จุดกระชากให้บัวใต้น้ำและบัวที่อยู่ใต้โคลนตมให้ขึ้นพ้นผิวน้ำได้ ก็ไม่สามารถบานได้

“เปรียบเหมือนจิตผู้สนใจปฏิบัติธรรม เมื่อปฏิบัติธรรมแล้วจิตมีความสุข ก็ไปชักชวนคุณพ่อ-คุณแม่-พี่ๆ-น้องๆ-ญาติ-มิตร ให้มาปฏิบัติธรรมด้วยปีติและปรารถนาดี

แม้ครอบครัวเดียวกันหรือในหมู่คณะฯ อาจสนใจปฏิบัติธรรมเพียงคนเดียว
เท่านั้น การชักชวนให้มาสนใจปฏิบัติธรรมพร้อมกันทั้งครอบครัวจึงเป็น
เรื่องยาก และหาได้น้อยมากๆ ที่จะปฏิบัติธรรมกันทั้งครอบครัว
ผู้สนใจปฏิบัติธรรมจึงเปรียบเหมือนดอกบัวที่โผล่พ้นน้ำแล้ว
ย่อมเบ่งบานรับแสงตะวันก่อน
มีอาจรีรดอกบัวอื่นๆ ที่เกิดในกอเดียวกันซึ่งยังตูม ยังอยู่ใต้น้ำ
ยังอยู่ในโคลนตม ให้ขึ้นพ้นผิวน้ำแล้วค่อยเบ่งบานพร้อมกันได้”

คงเพราะเรา ต่างยังไม่ถึงเวลา.. เราทุกคนบ้างสุขๆ ทุกข์ๆ สลับหมุนเวียนกันไป
ในการดำเนินชีวิต เสมือนหนึ่งดอกบัวที่ยังต้องรอเวลาที่จะได้พ้นผิวน้ำบานรับ
แสงอาทิตย์พ้นไปจากสายน้ำทุกข์ๆ สุขๆ แห่งนี้

หากท่านโชคดีได้พ้นน้ำ ตามปรารถนาแล้ว เราก็ขอยินดีด้วย
ซึ่งเราจักเพียรพยายามให้พ้นน้ำเพื่อรับแสงอาทิตย์ในวันต่อไป..

“เมื่อพร้อมก่อน..ให้บานก่อน เพราะเวลาไม่รอใคร?”

(ข้อคิด..สะกิดธรรม)

๒๕ มกราคม ๒๕๕๕

พุดมิเศรษฐ์ จงสกุล

อุทยานธรรมพระพุทธรูปอุทของอุดมทรัพย์ อ.บางระจัน จ.สิงห์บุรี

www.uthong-udomsub.com

๓. สุข-ทุกข์ (บุญ) เกิดที่ใด..??

..อยู่ในป่าลึก ภูเขาสูง ถ้ำใหญ่ วัด/สำนัก พระ/ผู้ปฏิบัติ ??..ฯ เพียงแต่ความรู้สึก
บางๆ เบาๆ ว่างเปล่าไปตามสติกำหนด แล้วใจก็ต้องเดินทางไปไกล
ก็ในจิตของเรานั้นเอง เมื่อรู้แล้วว่าทุกข์หรือสุขเกิดที่จิต ก็ต้องดับที่จิต จะเดินทาง
หาไปใย มิหยุตจิตพิจารณา เมื่อปฏิบัติจิตให้เกิดสัมมาสมาธิ ก็เกิดบุญที่จิตแล้ว
มิใช่ต้องใช้สรวงศ์ไปซื้อบุญ ไปส่งบุญ แก่กรรม แก่ปีชง สะเดาะเคราะห์ ต่อชะตา
เสกเป่า ดูดวง ให้เสียเวลา มิใช่ฤาษ..

"จงนำจิตไปสู่การปฏิบัติธรรม มิใช่พาจิตไปยึดติดผู้ปฏิบัติธรรม
เพราะเมื่อเราหิวเอง ก็กินเอง ย่อมอิ่มเอง (จิต)ฯ"

๘ ตุลาคม ๒๕๕๕

พุดมิเศรษฐ์ จงสกุล

อุทยานธรรมพระพุทธรูปคู่ทองอุทุมทรัพย์ อ.บางระจัน จ.สิงห์บุรี

www.uthong-udomsab.com

๔. จองจำ..จิต

การนั่งสมาธิ ในวันนี้ ผมขอกล่าวถึง “จองจำ” คำว่า จองจำ หมายถึง ใส่ตรวน หรือเครื่องพันธนาการขังไว้ในคุก ในตาราง,

จิต..ถูกจองจำ ในที่นี้ หมายถึง จิตที่ถูกจองจำด้วย ความโลภ ความโกรธ และ ความหลง ซึ่งมีมากบ้าง น้อยบ้างแตกต่างกันไปตามอุปนิสัยของแต่ละคน ทำให้จิต เวียนเกิดเวียนตายอยู่ในวัฏสงสาร (ภพภูมิที่มนุษย์ทุกคนต้องเวียนว่ายตายเกิด ขึ้นมาในตามหลักของพุทธศาสนา) เหมือนจิตเราทุกคนต่างถูกใส่ตรวน หรือเครื่อง พันธนาการ ขังไว้ในคุกวัฏสงสาร นี้,

จิต..ถูกจองจำ มี ๓ ลักษณะ

๑. จิตถูกจองจำด้วยความโลภอย่างรุนแรง ย่อมเป็นคนจิตใจตระหนี่ คับแคบ คิดแต่เอารอดเอาเปรียบผู้อื่น คิดคดโกง อยากได้ อยากมี อยากเป็น อย่างรุนแรง ย่อมไม่มีใครคบหา ไม่มีใครผูกมิตรไมตรีด้วย ในทางกลับกัน,

จิตที่มีความโลภน้อย เอาชนะความตระหนี่ได้ รู้จักการให้ การแบ่งปัน การเสียสละเพื่อส่วนรวม การเอื้อเฟื้อในหมู่คณะ ช่วยเหลือผู้อื่นสม่ำเสมอ เขาย่อมมีเพื่อนมาก

๒. จิตถูกจองจำด้วยความโกรธอย่างรุนแรง ย่อมเป็นคนจิตใจโหดเหี้ยม โมโหร้าย ผูกพยาบาท มีแต่ความเกลียดชัง จะไม่ทำเพื่อส่วนรวม อาฆาตจองเวรเรื่อยไป คิดแต่เรื่องร้ายๆ,

จิตที่มีความโกรธน้อย รู้จักการให้อภัย การแบ่งปัน การเสียสละเพื่อส่วนรวม มีจิตสาธารณะ มีการเอื้อเฟื้อในหมู่คณะ ช่วยเหลือผู้อื่นสม่ำเสมอ เขาย่อมมีเพื่อนมาก

๓. จิตถูกจองจำด้วยความหลงอย่างรุนแรง เช่น หลงในกามคุณ ๕ (รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส) สติถูกต้องของร่างกาย) หลงในปัจจัย ๔ (อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค) หลงในความรัก หลงในครอบครัว หลงในญาติพี่น้อง หลงในหลาน หลงในทรัพย์สมบัติ หลงในสัตว์เลี้ยง หลง..?.. ฯลฯ ย่อมแสวงหามาก สะสมมาก จิตเข้าครอบครองหวงแหน ปล่อยวางได้ยาก ครั้นสูญเสียสิ่งที่ครอบครองหวงแหน จิตเป็นทุกข์นาน มีอารมณ์แปรปรวนง่าย

จิตที่มีความหลงน้อย มีทัศนคติดี คิดในทางบวก ดำเนินชีวิตไม่เบียดเบียน รู้จักพอเพียง รู้การปล่อยวาง จิตสงบเป็นสุขมากกว่าทุกข์ หากจิตเป็นทุกข์ ก็ทุกข์ไม่นาน

จิตที่ถูกจองจำด้วยความหลง เป็นสิ่งที่ยากที่สุด ที่เราจะมองเห็นสิ่งที่ตนหลงติด อยู่ เพราะเป็นสิ่งที่ผูกสัมพันธ์แนบแน่นตั้งแต่เกิด ก็มีบิดา-มารดา ญาติพี่น้อง เพื่อน แฟน ครอบครัว เพื่อนทำงาน หลาน สัตว์เลี้ยง และสิ่งอำนวยความสะดวก อื่นๆ ในการดำเนินชีวิตประจำวัน จึงเป็นเรื่องที่ทำได้ยากมาก ในการนำจิตออกจากเครื่องจองจำนี้

ผู้สนใจปฏิบัติธรรมย่อมเป็นผู้มี ความโลภ ความโกรธ และความหลง มากบ้าง น้อยบ้าง ตามกำลังสติปัญญาของตน เป็นผู้ได้ชื่อว่าเห็นโทษของจิตที่ถูกจองจำ แล้วหาหนทางตัดโซ่ตรวน หรือเครื่องพันธนาการ นำจิตพ้นจากคุกวัฏสงสาร

ผู้ปฏิบัติธรรม จึงควรใช้สติพิจารณาไม่ จองจำ..จิต เอาจิตตนเข้าไปผูกมัดไว้ หรือยึดไว้ (อุปาทาน) กับสิ่งทั้งหลายทั้งปวง เช่น หลงในความรัก หลงในคู่ครอง ชอบดีกับฉัน ฉันดีกับเธอ ขอกล่าวคำอธิษฐานอยู่คู่กันทุกภพชาติไป เอาจิตตนผูก เข้าไว้ด้วยกัน หรือผูกเขาไว้ฝ่ายเดียว (รัก-อธิษฐาน ข้างเดียว), หลงในการทำบุญ หรือทำความดี กล่าวคำอธิษฐานขอสร้างสิ่งนั้น สิ่งนี้ ขอติดตามปฏิบัติรับใช้ไปทุกภพชาติ, หลงในภพชาติ ให้เกิดสุขสบายในโลกมนุษย์/เทวดา/พรหม ฯ เป็นต้น

จึงควรกล่าวคำอธิษฐานถอนจิตออกจากเครื่องจองจำทั้งหลายนั้น

ดังนั้น การปฏิบัติธรรม อริยมรรค ๘ จึงไม่ใช่ปฏิบัติไปเพื่อให้เป็นผู้วิเศษเหนือใคร เสกเป่า ตัดกรรม แก่กรรม ดูหมิ่น สะเดาะเคราะห์ ต่อชะตา รักษาโรค หรือสิ่งใดๆ แต่เพียงเพื่อให้จิตเกิดสัมมาสติ สัมมาสมาธิ เป็นคนธรรมดาๆ ซึ่งมีสติรู้เท่าทันจิตพอใจ/ไม่พอใจ แล้ววางอุเบกขาได้ ยอมนำจิตตนพ้นจากการถูกจองจำในวัฏสงสารได้นั่นเอง.

ขอเจริญในธรรม

พุดมีเศรษฐี จงสกุล

อุทยานธรรมพระพุทธรูปคู่ของอุดมทรัพย์

อ.บางระจัน จ.สิงห์บุรี www.uthong-udomsub.com

บันทึกธรรมบรรยาย แก่ผู้ปฏิบัติธรรม ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๕ เวลา ๐๔.๔๕ น.

๕. ชำระกาย..ชำระจิต

สบู่ทุกยี่ห้อ ก็ชำระกายให้สะอาดเหมือนกัน แต่การปรุงแต่งกลิ่น /สี /ยี่ห้อ /หีบห่อ (Package) /ชนิด เพื่อตามกิเลสของผู้ใช้ ให้ผู้ผลิตขายสบู่ได้ต่างหาก

เหมือนอาหารทานเพียงแค่นี้ไม่ให้หิว แต่ประเภท/ชนิด ถูกปรุงแต่งขึ้น แล้วผู้ผลิตก็เลือกแบ่งแยกตามกิเลสของผู้รับประทานอาหาร เช่นนั้นแลฯ

อาหารมิได้ชำระกาย อาหารมิได้ชำระจิต ไม่นินทา ต่ำหนิ ตีเตียนใคร, ไม่เพ่งโทษใคร แล้วเพียรตั้งเจตนาในการชำระกิเลสในจิตตนต่างหาก ที่จะทำให้จิตสะอาดได้ จิตดีได้

..ไม่ขัด/ไม่แย้งใคร แต่ให้ตั้งใจทำความดี...ไม่ "จงจำ..จิต" ตนไปผูกมัดไว้กับสิ่งใดๆ

(ข้อคิด..สะกิดธรรม)

๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๕

พุทธิเศรษฐ์ จงสกุล

อุทยานธรรมพระพุทธรูปคู่ทอของอุดมทรัพย์ อ.บางระจัน จ.สิงห์บุรี

www.uthong-udomsub.com

หมายเหตุ ให้อ่านเพิ่มเติมใน ๔. "จงจำ..จิต"

๖. ทำบุญ ไม่ติดบุญ..??

“ทำบุญ.. ไม่ติดบุญ”

“ทำความดี.. ไม่ติดความดี”

ครั้นจิตเป็นอุเบกขาไป อาสวะกิเลส แห่งความอยากทั้งปวง ก็ลื่นไป

พ่อแม่ครูอาจารย์ จิตทำนวาง วางแล้วจากบุญ-บาป เพียงยกเหตุ หรืออานิสงส์
แห่งบุญมาสอนหรือเทศนา

แต่หากผู้ฟัง..ยังมากมาย ในความอยากได้.. อยากมี.. อยากเป็น..

ครั้นอ่านแล้ว หรือฟังแล้ว หยิบฉวยไปใช้ในทันที มิได้ใช้สัมมาสมาธิ พิจารณา

ไตร่ตรองก็ย่อมหลงในวัฏสงสาร แห่งสวรรค์สมบัติ หรือทิพยสมบัติ
อยู่ร่ำไปนั่นเองฯ

“เปรียบเสมือนเพียงเห็นอาหาร แต่มิได้รับประทาน ความรู้สึกอิมแท้!..

ย่อมไม่เกิดขึ้นแก่ผู้เห็นนั่นเอง”

“..ผล ย่อมสำเร็จตามเหตุเอง ตั้ง ปลุกต้นกล้ามะม่วง ย่อมเติบโตออกผลเป็น
มะม่วง ฉันทใด ผู้ปลูกจึงไม่ต้องอธิษฐานอีกว่า สาธุ..ขอให้กล้ามะม่วงวันนี้ ออกเป็น
ผลมะม่วงในวันหน้า เทอญ.

...เหตุแห่งความดี หรือบุญกุศล ที่ทำ..

ย่อมส่งผลเป็นผลแห่งความดี หรือบุญกุศล แก่ผู้กระทำนั้นเองฯ”

ผู้นำบุญ..??

๑. ผู้นำบุญควรให้ความรู้; อย่างไรเป็นศาสนพิธี?/อย่างไรเป็นประเพณี?

เพียงทำศาสนพิธีให้ถูกต้องเพื่อธำรงพระพุทธศาสนาเอาไว้ให้สืบไป

ไม่ควรชักชวนทำบุญในเชิงเปรียบเทียบ เช่น ทำแล้วได้บารมีมาก../ได้บารมีน้อย, ยอดเงินมาก/สร้างวัดอุทยานขนาดใหญ่มาก-ได้บุญมาก

../ยอดเงินน้อย-สร้างวัดอุทยานขนาดเล็ก ได้บุญน้อย,

การผูกมัด/จองจำ..จิต ในสวรรค์สมบัติ/ทิพย์สมบัติ/ในภพชาติใหม่

๒. ผู้นำกล่าวในศาสนพิธีนั้นๆ ควรกล่าวนำญาติธรรมที่มาร่วมพิธี "รวมจิตเป็นหนึ่ง" โดยพร้อมเพรียง (การตั้งจิตให้เป็นสมาธิ) ก่อนถวายทานนั้นๆ

ให้กล่าวน้อมนำจิตจำนวนคนมากมายมาในพิธี "รวมจิตเป็นหนึ่ง" เสมือนจิตเดียวขณะทำพิธีถวายฯ จะเกิดพลังอันสงฆ์ร่วมกันอย่างมาก ย่อมได้ผลบุญเสมอกัน เกิดความสามัคคีในหมู่ เป็นตัวอย่างให้ผู้ร่วมศาสนพิธีได้นำไปดำเนินการเป็นแบบอย่างต่อไป ไม่ติดในสถานที่ ตัวบุคคล เป็นสังฆทาน และ จิตผู้ให้ (ผู้ถวายทาน)..ต้องใช้ความรู้ลึก (จิต) ให้..แบบให้ขาดจากจิตของตนโดยสิ้นเชิง

๓. ผู้นำบุญควรชักชวนผู้มีจิตศรัทธานั้นๆ พยายามนำจิตตนไปสู่การปฏิบัติธรรม (อริยมรรค ๘)

เพราะ "ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน" และ/หรือ นำเอาธรรมไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน เพื่อพัฒนาคุณภาพของจิตให้เกิดปัญญาแจ้งในธรรม เห็นทุกข์จากการเกิด การเวียนภพชาติ ส่งเสริมธรรมะภาคปฏิบัติ ให้ญาติธรรมเกิดความเพียรพยายาม (ปฏิบัติธรรม) ออกจากวัฏสงสาร ตามสติกำลังฯ

ผลแห่ง ทาน ศีล ภาวนา ทำเพื่อเพิ่มพูนกิเลสในจิตให้เติบโตขึ้นในความ ออยากได้ ..อยากมี..อยากเป็น จองจำ..จิต กับสวรรค์สมบัติ/ทิพยสมบัติ อยู่ร่ำไปฯ

..หรือ ทำเพื่อขัดเกลากิเลสในจิตให้ลดลง/หมดสิ้น จากหยาบไปสู่ความละเอียด ที่ต้องใช้ สัมมาสติ สัมมาสมาธิ จิตย่อมนเจริญในธรรม และนำมาซึ่งความสุขแท้ แห่งจิตตนฯ.

เมื่อคุณเป็นผู้นำบุญ.. คุณจะนำบุญในแบบใด..
นั่นแหละ "ทำบุญ ไม่ติดบุญ..??"

๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๕

พุดมิเศรษฐ์ จงสกุล

อุทยานธรรมพระพุทธรูปคู่ทอของอุดมทรัพย์ อ.บางระจัน จ.สิงห์บุรี

www.uthong-udomsub.com

๗. ถ้าม-ตอบ เรื่องการสวดมนต์..??

๑. คือ ในระหว่างที่เรากำลังสวดมนต์ เราจำเป็นต้องนึกถึงคำแปลหรือไม่ หรือว่าให้มีสติตลอดเวลา ว่า ณ ตอนนี้ ว่าเรากำลังสวดมนต์อยู่นะ หรือว่า ให้ พุท-โธ ภายในใจ ระหว่างที่ทำการสวดมนต์ คือ จากการสังเกตุ เวลาที่ผม สวดมนต์นั้น ปาก ก็ สวดมนต์ไป แต่ว่า จิตนั้น ไม่นิ่งเลย คิดไปนู่น นี นั่น โน่น เราจะมีวิธีการอย่างไร ทำให้การสวดมนต์นั้น เป็นประโยชน์ต่อตัวเองให้ได้มากที่สุด แล้ว ทำให้ ระหว่างการสวดมนต์นั้น จิตไม่วอกแวก หรือ คิดไปเรื่อยเปื่อย

๒. การสวดมนต์นั้น คือ เป็นการ สรรเสริญพระรัตนตรัย ใช้นิยมครับ ผมเคยได้ยินว่า การสวดมนต์นั้นเปรียบเสมือนยาทา ส่วนภาวนานั้นเป็นยากิน ยาทา ในที่นี้ หมายความว่า การช่วยลด/ทุเลา กรรมที่ไม่ดี ที่จะเกิดขึ้นกับตัวเราได้ ใช้นิยมครับ

๓. แล้วการสวดมนต์แต่ละบทนั้น จะให้ อานิสงส์ ที่แตกต่างกันหรือเปล่าครับ อย่างเช่น การสวดบท พาหุง+อิติปิโส เท่าอายุ จะทำให้ เรามีปัญญา ที่ดีขึ้น เวลาทำอะไร ก็ จะประสบแต่ความสำเร็จ ใช้นิยมครับ

๔. คำถามสุดท้าย ระหว่างการสวดมนต์ในใจ กับการสวดมนต์แบบเปล่งเสียง ออกมา เราควรสวดมนต์แบบใด (ณ ตอนที่เรากำลังทำการสวดมนต์คนเดียว)

จบคำถามครับ...??

แยกเป็น ๔ คำถาม ขอตอบ ๔ คำตอบ พร้อมยก ๒ ตัวอย่าง ดังนี้

ตอบ ๑:

การสวดมนต์ขึ้นอยู่กับเจตนาของผู้สวดว่าสวดเพื่ออะไร สวดพุทธานุสสติ, สวดตามลัทธิจะอธิษฐาน, สวดแก้บน, สวดเพราะความกลัวสิ่งต่างๆ, สวดตามลัทธิ/ คำบอกเล่า เป็นต้น ถ้าสวดมนต์เพื่อสรรเสริญคุณพระรัตนตรัย (ผู้สวดรู้ ความหมายในบทสวดมนต์) แล้วตั้งจิตสวดนอบน้อมตามด้วยความเคารพ จิตก็เกิด ความระลึกถึงพระพุทธเจ้า จิตซาบซึ่งในธรรมเกิดความสงบเย็น,

ถ้าสวดมนต์แบบภาวนา การจดจ่ออยู่กับสิ่งหนึ่งสิ่งใด เราเรียกว่าสมาธิ ก็ให้จิตผู้ สวดจดจ่ออยู่กับทุกถ้อยคำที่สวดออกมาไม่ว่าจะเป็นเปล่งเสียง หรือไม่เปล่งเสียง ออกมา จิตก็เกิดสมาธิสงบเย็น เช่นกัน,

ในอดีต-ปัจจุบัน การชักชวนคนให้ปฏิบัติธรรมเป็นเรื่องที่ทำได้ยากมาก เพราะมี ความศรัทธา เลื่อมใส ความเชื่อ และความเพียร ที่แตกต่างกัน จึงมีวิธีการชักชวน แนะนำให้สวดมนต์สรรเสริญคุณพระรัตนตรัยกัน อย่างน้อยก็ทำให้ผู้สวดได้สติ ระลึกถึงพระพุทธเจ้า จิตใจได้สงบเย็นลงบ้าง

ได้คิดดี ทำดีบ้าง (ทุกศาสนาก็ทำกัน),

การสวดมนต์ไม่ว่าบทใด จะสวดมาก หรือสวดนานแค่ไหน จะไม่เกิดประโยชน์กับผู้
สวดเลยถ้า..ผู้สวดไม่มีสติจดจ่อขณะสวดมนต์ (สักแต่สวดให้จบๆ บทไป

หมดชั่วโมงไป เป็นต้น) ไม่รู้ความหมายไม่เข้าใจ (รู้ธรรมไม่เข้าใจก็ไม่ซาบซึ่ง

ในธรรม เหมือนเด็กอ่านหนังสือออกแต่ไม่ได้เข้าใจความหมายอย่างแท้จริง)

การสวดมนต์ให้เป็นประโยชน์ต่อตัวเองให้ได้มากที่สุด อย่างน้อยผู้สวดควรทราบ
ความหมายบทสวดมนต์ที่สวดนั้น แล้วทำความเข้าใจในธรรมะนั้นจะเกิดความ
ซาบซึ่งในธรรม เวลาจะสวดมนต์ใด ก็ให้ตั้งจิต (สติ) จดจ่อขณะสวดมนต์บนนั้นๆ
จิตผู้สวดก็จะเป็นสมาธิ สงบเย็น เรียกเกิดบุญที่จิต ครับ (จิตดี..คุณธรรมเกิดที่จิต)

ตอบ ๒:

การสวดมนต์อย่าไปผูกโยงกับเรื่องกรรม (หรือเรื่องอื่นๆ) เมื่อเราทราบความหมาย
บทสวดมนต์แล้วสวดพุทธานุสสติ เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ สวดแล้วจิตสงบสบาย
ปล่อยวางสิ่งๆต่างๆ ได้ผู้สวดก็สบายใจ

ในทางกลับกันจิตผู้สวดหากไม่รู้จักปล่อยวาง โลก โกรธ หลง จิตยังยึดอยู่เท่าเดิม
หรือมากกว่าเดิม แม้สวดมนต์มากๆ นานๆ สวดจบแล้วก็ทุกข์เหมือนเดิมเพราะจิต
ไม่รู้จักปล่อยวาง ครับ

ตอบ ๓:

เมื่อเราอ่านหนังสือสวดมนต์แปล ความหมายบทสวดมนต์แต่ละบทแตกต่างกัน
แต่แก่นแท้คือ ให้มนต์ทุกบทส่งผลให้จิตผู้สวดเกิดความศรัทธา เลื่อมใส เกิดความ
สบายใจ เกิด?...สุดท้ายเกิดพระรัตนตรัยในจิตอย่างมั่นคงแน่นอน

เมื่อผู้สวดเข้าใจธรรมะในบทสวด ได้ใช้จิตพิจารณาความเป็นจริงในความไม่เที่ยง ความเป็นทุกข์ ความที่เข้าไปควบคุมไม่ได้ (ไตรลักษณ์) แล้วเกิดปัญญาทางธรรม ปล่อยวางได้ ไม่สำคัญมั่นหมาย ผู้สวดจะสวดมนต์บทใด ก็มีความสุขใจ ครับ

ตอบ ๔:

การสวดมนต์คนเดียวให้จิตเกิดพุทธานุสสติ หากไม่เปล่งเสียง (สวดในใจ) แล้วผู้สวดกำหนดสติสวดแล้วจิตสงบสบายก็ไม่ต้องเปล่งเสียง แต่หากไม่เปล่งเสียงแล้วจิตฟุ้งซ่านไม่มีสมาธิสวด (จิตไม่สงบ) ก็ให้สวดเปล่งเสียง จิตจะจดจ่อที่บทสวดมนต์ ก็จะช่วยให้จิตผู้สวด ไม่ฟุ้งซ่าน ครับ

ขอยก ๒ ตัวอย่าง

(๑) การสวดมนต์ที่อุทยานธรรมพระพุทธรูปอุ้มทองอุดมทรัพย์ ทุกวัน ๔ โมงเย็น ชาวบ้านจะเดินทางมาสวดมนต์วัตรเย็นแปล (แบบสวนโมกขพลาราม) ณ เรือนธรรมโสฬส มีผู้ที่อ่านหนังสือสวดมนต์ไม่ได้ก็ไม่เปล่งเสียงเอาแต่พนมมือ ตาก็มองพระพักตร์พระประธาน “พระพุทธรูปอุ้มทองอุดมทรัพย์” มาทำวัตรเย็น บ่อยๆ จนจิตเกิดพุทธานุสสติ ปัจจุบัน สวดมนต์เปล่งเสียงได้คล่องทุกบท ต่อมาผมก็สอนให้ปฏิบัติธรรม (บวชเนกขัมมะ ทุกเดือน สัปดาห์ที่สอง และวันหยุด สำคัญ) จนจิตเกิดสมาธิ เรียกว่า การปฏิบัติธรรม ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราใช้ภาษาใจเข้าถึงธรรม อ่านหนังสือไม่ออกก็ปฏิบัติธรรมได้ ทุกวันนี้จิตเขามีความสุขเพราะรู้จักปล่อยวาง ครับ

(๒) ผู้ปฏิบัติธรรมท่านหนึ่ง ภายหลังกลับจากปฏิบัติธรรมที่อุทยานธรรม
พระพุทธรูปอุทองอุดมทรัพย์ ได้ตั้งสัจจะขอนั่งสมาธิทุกวัน ๕ หรือ ๑๐ นาที
แล้วแต่สะดวก ทำงานอยู่กรุงเทพกลับจากทำงานถึงที่พักก็ดื่กอาบน้ำเสร็จ
นั่งสวดมนต์อยู่นาน ครั้นพอนั่งสมาธิต่อก็โงกงวงหลับเพราะร่างกายอ่อนล้าจาก
การทำงานทั้งวัน ผมก็แนะนำให้ปรับพฤติกรรมไม่ต้องสวดมนต์นาน ให้ตั้งนะโม ๓
จบ แล้วอาราธนาพระรัตนตรัยลงจิต แล้วให้นั่งสมาธิทันที

ดังนั้น การสวดมนต์ หรือการนั่งสมาธิ เป็นเรื่องเฉพาะจริตของแต่ละบุคคล
ที่ชอบที่พอใจ และให้ปฏิบัติธรรม อริยมรรค ๘ จะไม่หลงทาง ไม่นอกทาง ครับ

๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๕

ผู้ตอบ พุทธิเศรษฐ์ จงสกุล

อุทยานธรรมพระพุทธรูปอุทองอุดมทรัพย์ อ.บางระจัน จ.สิงห์บุรี

www.uthong-udomsub.com

ผู้ถาม คุณวัชระ พิภพสวัสดิ์ จ.สมุทรปราการ

๘. ถาม-ตอบ นิमित/ความฝัน วิธีแก้..??

ผู้ถาม: พี่หมากมีเรื่องจะถามพี่หมากอีกแล้ว

คือว่า...ที่ตอนนั้นที่หนูเคยเล่าให้พี่หมากฟังว่า มีคนเค้ามามาขอส่วนบุญ แล้วพี่หมากเคยบอกว่า ถ้าเราทำบุญให้ด้วยความกลัวแล้วเค้าก็จะมาขออีกทีนี่เมื่อคืนนั้นฝันเห็นผู้หญิงกับเด็กกุมารหัวจุก เค้ามเหมือนมาบอกว่าให้ทำบุญให้แล้วเราก็ต้องไปทำบุญให้เค้าเหมือนทุกที่รีป่าวคะ

ผู้ตอบ: ภายหลังออกจากสมาธิทุกครั้ง ให้เรากล่าวอุทิศบุญกุศลให้สรรพสัตว์ทั้งหลาย เทวดาประจำตัว ประจำที่ที่เราอยู่อาศัยกรณีนี้ ให้น้องเหมียวนั่งสมาธิปฏิบัติเป็นปกติของเรา กรรมฐานเสร็จแล้วก็กำหนดกลางกาย แผ่อุทิศกุศลให้กับสิ่งที่มาเข้าฝัน ครับ

ผู้ถาม: ค่ะ แต่หนูสงสัยเกิดว่าจะเป็นแบบนี้ ช่วงที่สวดพาหุง กับชินบัญชร

ผู้ตอบ: บุญกรรมฐานเป็นบุญใหญ่ ก็จะทำให้เขามีความสุข ปฏิบัติธรรมแล้วก็แผ่บุญกุศลออกไป แต่..ไม่ใช่ว่า ถูกใช้/ถูกบังคับ/ถูกนิमित/ถูกความฝัน ให้เกิด แล้วเราไปทำ มันจะเกิดบ่อยๆ

ผู้ถาม: ค่ะ ในฝันยังนึกถึงที่พี่หมากบอกเลย...ว่าจะไม่ให้เพราะความกลัว

ผู้ตอบ: หากสวดมนต์แล้วเกิดนิमित ก็เลิกสวด ให้มาตั้งนะโมฯ ๓ จบ อาราธนาพระรัตนตรัยลงจิต แล้วนั่งสมาธิเลย ครับ

ผู้ถาม: แต่ว่าก็รับปากเค้าในฝันว่าจะทำให้ แต่ไม่ใช่เพราะความกลัวค่ะ

ผู้ตอบ: หากคิดว่าเป็นเพียงนิมิต การรับปาก ก็ทำสมาธิให้ไปนี้หากนิมิตให้ไปสร้างสิ่งของ ๑๐๐ ล้าน จะมีต้องไปทำตามนิมิตหรือ??

ผู้ถาม: แหะๆ

ผู้ตอบ: คนทำตามนิมิตก็ไม่จบสิ้นสักที

ผู้ถาม: ค่ะ

ผู้ตอบ: เพราะนิมิตเกิดได้ตลอดเหมือนคนมีบ้าน ไม่ปิดล็อกประตูบ้าน (จิต) ใครเข้า-ออกเป็นสาธารณะ จิต ก็จักกลายเป็นส้วมสาธารณะ รับทุกข์คนอื่นร่ำไป แต่ปลดทุกข์ให้ตัวเอง ก็ยังต้องเลือกจัดเวลาที่เหลือให้เกิดสุขกับจิตตนเองได้ เพื่ออธิบายเป็นสภาวะธรรมนะ ไม่โกรธๆๆ นะ

ผู้ถาม: ไม่โกรธ แต่กำลังทำความเข้าใจ...

ผู้ตอบ: พี่ให้คาถาไป.. “ไม่รู้..ไม่ชี้..ดินักแลฯ”

ผู้ถาม: ยากจัง ค่ะ พี่หมาก ไม่รู้ไม่ชี้ ได้แค่บางที่ที่มีสติ แหะๆ

ผู้ตอบ: คาถานี้ใช้ป้องกันจิต ได้ดินักแลฯ

ผู้ถาม: อ้อ เข้าใจแล้ว...ไม่รู้ ไม่ชี้

ผู้ตอบ: จิตของเราเรากำหนดเอง ชาตินี้ต้องกำหนดให้ได้ หากชาตินี้ยังถูกเขากำหนดเหมือนชาติก่อนๆๆ ชาติต่อไปก็จะเป็นทาส (กิเลส) เขาเรื่อยไป

ผู้ถาม: ค่ะ

ผู้ตอบ: จะผี จะเทวดา หากมีมีจฉาปฏิภูณ ก็ต้องตักเตือนกัน หากไม่เชื่อใน สัมมาปฏิภูณ ก็ต่างคนต่างอยู่ อย่างมาทำให้เกิดนิमितกัน เกิดแล้วก็แล้วไป ไม่สนใจ ไม่รู้ ไม่ชี้ เพราะ จำอะไรไม่ได้เลย ฉันทวางทิ้งมัน ไปหมดแล้วอดีต สติรู้ปัจจุบัน ฉันทไม่มีเมื่อคืน เพราะลืมไปแล้ว ^__^

ผู้ถาม: ค่ะ ไม่รู้ไม่ชี้ คาถาพีฬมาก แหะๆ

ผู้ตอบ: ตั้งสติฯ ๓ จบ ก่อนว่านะ นังกรรมฐานให้ ก็จะได้สบายใจนะ

ผู้ถาม: ค่ะ ขอขอบคุณค่ะพีฬมาก แต่ว่าเราจะนั่งไปปฏิบัติไปแบบไม่รู้ไม่เห็นไป ก็ไม่ได้ หรือคะ คือว่าต้องอยู่ที่เราต้องปิดลือคจิตเราให้ได้ อะไรถึงจะไม่มายุ่ง กับเราใช้รีปาว หนูแค่อยากทำไปเรื่อยๆ ไม่อยากรับรู้อะไร หรือว่าต้องไม่รู้ไม่ชี้ ไปเรื่อยๆ เดี่ยวก็จะไม่มีอะไรมายุ่งกับเราเอง

ผู้ตอบ: ผู้ปฏิบัติทั้งหลายต่างก็รู้ ต่างก็เห็น แตกต่างกันไปทุกคน แต่เขาใช้ปัญญา เข้าไปแยกอันไหน ประโยชน์ อันไหนไม่ใช่ประโยชน์ (เสียเวลา) นิमितก็คือนิमित ต้อง ตามหรือ หากวันหนึ่งนิमित ๑๐๐ ล้าน ไม่ทุกข์หรือ

ผู้ถาม: ค่ะ

ผู้ตอบ: นิमितเกิดแว็บเดียว จบ แต่ผู้นิमितกลับตามมันอยู่หลายชั่วโมงหลายวัน หลายปี..หลายภพชาติ เฮ้อ..อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

ผู้ถาม: ...ไม่รู้ไม่ชี้ ขอขอบคุณนะค่ะพีฬมาก

ผู้ตอบ: ขอให้เจริญในธรรม ครับ.

.....

บันทึก ถาม-ตอบผ่าน Facebook ๖ ตุลาคม ๒๕๕๕

ผู้ตอบ: พุทธิเศรษฐ์ จงสกุล อุทยานธรรมพระพุทธรูปอุทงอุตมทรัพย์;

www.uthong-udomsu.com

ผู้ถาม: คุณวันดี ชลธารเฉลิม

.....

๒ คำถามเพิ่มเติม;

จากคุณวัชระ พักสวัสดิ์ จ.สมุทรปราการ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕

๑. นิमित นี้เกิดจาก สิ่งที่จิต เราปรุงแต่งขึ้นเองหรือ เปล่า
หรือ เกิดจาก สิ่งที่มาดลใจ ให้เกิด เช่น กุมาร เป็นต้น ??

ผู้ตอบ:

นิमितจากการปฏิบัติธรรม เกิดได้ทั้งจิตที่ปรุงแต่ง (สิ่งที่ชอบ) ขึ้นเอง
และสิ่งที่มาดลใจให้เกิด เช่น กุมาร เป็นต้น??..จิตที่ปรุงแต่งขึ้นเองนั้นเกิดจาก
ความชอบของผู้ปฏิบัติธรรม และ/หรือ จากจิตที่จำจากการเวียนภพชาติ
...ต้องเพียรปฏิบัติอริยมรรค ๘ ให้สม่ำเสมอๆ เมื่อจิตเกิดสัมมาสมาธิแล้ว
เข้าวิปัสสนา ความรู้แจ้งจะเกิดที่จิตเอง ความลังเลสงสัยก็จะหมดสิ้นไปเอง ครับ

๒. แล้วการนั่งกรรมฐาน เราจะรู้ได้อย่างไร ว่าบุญนั้นได้เกิดขึ้นแล้ว เราจึงถึงแม้ ส่วนกุศลไปให้ได้ – ถ้าเกิดผมนั่งกรรมฐานแล้ว จิตผมไม่นิ่ง คิดนู่น คิดนี่ คิดนั่น แต่ว่า ผม ก็ พุชฺโธ ไปตลอด เมื่อนึกขึ้นได้ แบบนี้ บุญที่ผม แผ่ไปให้ เขาจะได้รับน้อย หรือ มาก อย่างไรครับ

ผู้ตอบ:

การทำความดี (กรรมฐาน) เป็นความรู้สึกเครื่องรู้ได้เฉพาะจิตของผู้ปฏิบัติเอง สภาวะจิตดีงามนี้เป็นนามธรรม ไม่มีปริมาณ ไม่มีน้ำหนัก จึงไม่ใช่เรื่องที่ต้องมานั่งคิดว่า “ความดี/บุญ” ได้มากหรือได้น้อย เหมือนคุณรับประทานอาหารรู้สึกอิ่ม ไปเล่าให้คนอื่นฟังว่าคุณรู้สึกอิ่มมาก/อึมน้อย ผู้ฟังก็ไม่รู้สึกอิ่มเหมือนคุณ ครั้นคุณ อิ่มแล้ว (จิตเป็นสุข) คุณอยากให้เขาอื่บบ้าง (สุข) คุณก็แบ่งปันอาหารให้เขา (แผ่เมตตา) เขารับไปกิน เขาก็รู้สึกอิ่มได้เฉพาะเขา ผู้ให้ยอมไม่รู้ว่า ผู้รับอื่บบ้างหรืออื่มน้อย แต่..จิตของผู้ให้ยอมเป็นสุขเสมอ ครับ

.....

บันทึก ถาม-ตอบผ่าน Facebook ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕

ผู้ตอบ: พุทธิเศรษฐ์ จงสกุล

อุทยานธรรมพระพุทธรูปคู่ของอุดมทรัพย์ อ.บางระจัน จ.สิงห์บุรี;

www.uthong-udomsub.com

๙. ถ้าม-ตอบ ทำไมต้อง ละความดี..??

ได้อ่านหนังสือ ศุภธรรมล้ำเลิศวิศาล : อุกายธรรม หลวงปู่จาม มหาบุญญโณ
(วัดป่าวิเวกวัฒนาราม อ.คำชะอี จ.มุกดาหาร)

เกิดความสงสัยขึ้น บทความหนึ่ง เรื่อง การใช้จิต

ให้รู้จักใช้จิตของตนไปในทางอันดี

ให้จิตเป็นบุญ

ให้จิตเป็นสุขเบิกบาน

ให้จิตตั้งอยู่ได้ ตั้งมั่นอยู่ได้

ให้บริสุทธิ์ผ่องแผ้วอยู่

จิตเป็นปัญญาจึงสว่างได้

เอาสติมาอยู่กับจิต แล้วพิจารณาปล่อยวาง ขำระล้าง ละชั่ว

ขยันหมั่นทำดี "ละความดี" หนีความชั่ว ขำระใจให้สะอาด

"มรรคเป็นเครื่องชำระความดี"

ปัญญา ละตัณหา อุกาทาน

นิโรธ ดับใดๆ ได้เป็นธรรม.

คำถาม

..ไม่เข้าใจว่า ทำไมต้อง ละความดี ? กับ

..มรรคเป็นเครื่องชำระความดี มีความหมายว่าอย่างไรครับ ไม่เข้าใจจริงๆ ?

คำตอบ

อริยมรรค ๘ เป็นข้อปฏิบัติ เมื่อสัมมาสติ สัมมาสมาธิ เกิดในจิตผู้ปฏิบัติ โดยสมบูรณ์ (จากความไม่สงบ..ไปสู่ความสงบ) จิตจะพัฒนาเข้าวิปัสสนาอัตโนมัติ ทั่วยุทธธรรม (วิชา=ความรู้แจ้ง) จะเกิดขึ้นจากจิต ในขณะนี้ เรียกว่า จิต ตระสรู้ธรรม ตรงนี้จิตผู้ปฏิบัติ จะละความทยานอยาก (ตัณหา) ความยึดมั่นถือมั่น (อุปาทาน) พิจารณาเป็นอุเบกขาจิต (นิโรธ) มีแต่สภาวะธรรม ที่เกิด-ดับๆๆๆ เท่านั้น

เมื่อจิตถึงสภาวะธรรมนี้ ก็ไม่มีบุญ-บาป, ความดี-ความชั่ว เพราะจิตเป็นกลางๆ (อุเบกขาจิต) จึงเรียกว่า "ละความดี" เป็นสภาวะของจิตเข้าสู่โลกุตระธรรม (ธรรมที่ให้พ้นวิญญูสงสาร ไม่เกิดเวียนภพชาติอีก)

"ความดี" เป็นสิ่งที่จิตปุถุชนทั้งหลายต่างขวนขวายกระทำ-สั่งสม-เข้าไปยึด-เข้าไปครอบครอง ทั่วยุทธธรรมก็ติดจิตรำไป (อาสวะกิเลส) ขณะที่จิตผู้ปฏิบัติบรรลุธรรมแล้ว กลับสลัดทิ้งอย่างสิ้นเชิง "ดับสนิทไม่มีส่วนเหลือ" ด้วยการปฏิบัติตามอริยมรรค ๘ หมดยุทธซึ่งความอยากสิ้นเชิง ("ละความดี")

เพียงคงรักษาธรรมปฏิบัติไว้ให้เจริญในพระพุทธานุศาสนาสืบไป

พ่อแม่ครูอาจารย์ เมื่อรู้แจ้งธรรมแล้วจึงบันทึกข้อธรรมไว้ ผู้บันทึกย่อใจ
..แต่ผู้อ่านทั้งหลาย ย่อใจแตกต่างกันไปตามสติกำลัง (การปฏิบัติธรรม)
ของแต่ละคน

"จงปฏิบัติให้มาก แล้วความสงสัยจะค่อยๆ ลดน้อยลง..ที่สุด..หมดสิ้นความสงสัย"

ธรรมะ เป็นนามธรรมแห่งจิต..เป็นเครื่องรู้ได้เฉพาะจิตตน มีความลึกซึ้ง
และยากที่คนทั้งหลายจะเข้าใจได้
..เพียงแค่เห็นท่อนเดียว/ประโยคเดียว/ด้านเดียว/.. ฯลฯ จึงยากที่จิตจะเข้าใจ่องแท้

การให้จิตเข้าใจธรรมอย่างถ่องแท้ (บรรลุธรรม) ไม่มีทางลัดอื่น แม้จะท่องตำรา
อภิธรรมหลายรอบ, ต้องเพียรปฏิบัติธรรมเท่านั้น จิตจึงแจ้งในธรรม
บรรลุธรรมที่จิต ไม่ใช่ที่ความคิด ครับ

ขอเจริญในธรรม

๓/ พฤศจิกายน ๒๕๕๕

พุฒิศเรษฐ จงสกุล

อุทยานธรรมพระพุทธรูปคู่ทอของอุคตมทรัพย์ อ.บางระจัน จ.สิงห์บุรี;

www.uthong-udomsab.com

ผู้ถาม คุณวัชระ พิภพสวัสดิ์ จ.สมุทรปราการ

หมายเหตุ ให้อ่านเพิ่มเติมใน ๖. "ทำบุญ ไม่ติดบุญ"

“รวมจิตเป็นหนึ่ง”

ความว่างที่ไม่สูญเปล่า

อุทยานธรรมพระพุทธรูปอุ้มของอุดมทรัพย์

๑ หมู่ ๑ ต.พักหัน อ.บางระจัน จ.สิงห์บุรี;

www.uthong-udomsub.com